

Sygn. akt V Ca 3400/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - **SSO Bożena Miśkowiec (spr.)** Sędziowie **SO Agnieszka Fronczak**

SO Joanna Staszewska

Protokolant **sekr. sądowy Marta Szczęсна**

po rozpoznaniu w dniu **20 marca 2013 r.** w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. W. (1) i J. W. (2)

przeciwko M. W. i Stowarzyszeniu (...) przy ul. (...) w W.

o przywrócenie posiadania

na skutek apelacji powoda J. W. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie

z dnia 29 czerwca 2012 r., sygn. akt VI C 427/10

1. oddała apelację;

2. zasądza od J. W. (1) na rzecz Stowarzyszenia (...) przy ul. (...) w W. kwotę 78 (siedemdziesiąt osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 3400/12

UZASADNIENIE

Powodowie J. W. (1) i J. W. (2) wnieśli o nakazanie pozwanym M. W. oraz Stowarzyszeniu (...) położonej w W. przy ul. (...), aby przywrócili im utracone posiadanie części lokalu nr (...) o powierzchni użytkowej 103,65 m. kw. położonej na (...)piętrze w budynku wielorodzinnym przy ul. (...) w W..

Pozwane Stowarzyszenie (...) położonej w W. przy ul. (...) wniosło o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie solidarnie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Pozwany M. W. wniósł o oddalenie powództwa jako bezzasadnego.

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie: 1. oddalił powództwo; 2. zasądził solidarnie od powodów J. W. (1) i J. W. (2) na rzecz pozwanego Stowarzyszenia (...) przy ul. (...) w W. kwotę 173 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następujących ustaleń oraz rozważań poczynionych przez Sąd I instancji.

W dniu 26 sierpnia 1985 r. J. W. (2) i J. W. (1) zawarli z (...) w W. umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...) o powierzchni użytkowej 103,65 m. kw. Przedmiotowy lokal nr (...) nie stanowi samodzielnego lokalu mieszkalnego, lecz jest częścią większego lokalu mieszkalnego oznaczonego nr (...) i (...) o łącznej powierzchni użytkowej 155,4 m. kw. Do końca 2001 r. najemcą pozostałej części lokalu nr (...), (...) była E. P., która następnie przeniosła prawo do lokalu na pozwanego M. W..

Od dnia 20 maja 1999 r. właścicielem budynku wielorodzinnego położonego w W. przy ul. (...) oraz użytkownikiem wieczystym gruntu pod budynkiem jest pozwane Stowarzyszenie (...) położonej w W. przy ul. (...).

Na podstawie umowy przedwstępnej z dnia 22 stycznia 1999 r. pozwane Stowarzyszenie (...) położonej w W. przy ul. (...) zobowiązało się ustanowić odrębną własność lokalu nr (...) położonego w W. przy ul. (...) i zawrzeć z powodami J. W. (2) i J. W. (1) umowę ustanowienia prawa odrębnej własności przedmiotowego lokalu i sprzedaży im tego prawa za cenę 42.227,90 zł. W umowie przedwstępnej zastrzeżono, że umowa przyrzeczona zostanie zawarta do dnia 31 grudnia 1999 r.

W drodze umowy sprzedaży w celu zamiany z dnia 10 listopada 1999 r. powodowie przenieśli na G. i A. małżonków S. wszystkie prawa przysługujące im do lokalu nr (...) położonego w W. przy ul. (...), w tym prawo do wykupu przedmiotowego lokalu zagwarantowane powodom na mocy umowy przedwstępnej z dnia 22 stycznia 1999 r., w zamian za co małżonkowie S. sprzedali powodom lokal mieszkalny nr (...) położony w W. przy ul. (...) o powierzchni 51,3 m. kw.

Po zawarciu powyższej umowy powodowie wyprowadzili się ze spornego lokalu położonego w kamienicy przy ul. (...) w W. i zamieszkali w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. zajmowanym wcześniej przez małżonków S.. Lokal nr (...) położony w W. przy ul. (...) został natomiast zagospodarowany na potrzeby działalności gospodarczej prowadzonej przez G. S.. W lokalu znajdowało się biuro.

Pismem z dnia 2 grudnia 2002 r., doręczonym powodom w dniu 3 grudnia 2002 r., pozwane Stowarzyszenie (...) położonej w W. przy ul. (...) wypowiedziało powodom J. W. (2) i J. W. (1) umowę najmu lokalu nr (...) położonego w W. przy ul. (...) z powodu opuszczenia mieszkania przez powodów.

Umową z dnia 15 grudnia 2006 r. Stowarzyszenie (...) położonej w W. przy ul. (...) ustanowiło odrębną własność lokalu (...), (...) o łącznej powierzchni użytkowej 155,4 m. kw. i sprzedało M. W. udział w przedmiotowym lokalu wynoszącym (...) części. Jednocześnie strony dokonały podziału lokalu (...), (...) do korzystania ustalając, że M. W. przysługiwać będzie uprawnienie do wyłącznego korzystania z kuchni o powierzchni 14,7 m. kw. i pokoju o powierzchni 33,3 m. kw. (łącznie 48 m. kw.), Stowarzyszeniu (...) położonej w W. przy ul. (...) będzie przysługiwać uprawnienie do wyłącznego korzystania z pokoju o powierzchni 19,5 m. kw., pokoju o powierzchni 24,6 m. kw. oraz pokoju o powierzchni 41,3 m. kw. (łącznie 85,4 m. kw.), zaś pozostałe pomieszczenia, tzn. przedpokój, hol, łazienka i w.c. będą wykorzystywane wspólnie.

G. i A. S. wzywali Stowarzyszenie (...) położonej w W. przy ul. (...) do zawarcia z nimi umowy przyrzeczonej i przeniesienie na nich prawa odrębnej własności lokalu nr (...) o powierzchni 103,65 m. kw. położonego przy ul. (...) w W., jednakże Stowarzyszenie odmawiało zawarcia umowy przyrzeczonej argumentując, że nie wyraziło zgody na przeniesienia praw przysługujących powodom z mocy umowy przedwstępnej na małżonków S.. Wobec tego G. S. i A. S. wystąpili przeciwko Stowarzyszeniu z pozwem o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli dotyczącego przeniesienia na ich rzecz własności lokalu nr (...) położonego w W. przy ul. (...) wraz z udziałami w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości oraz udziałami w częściach wspólnych budynku, (okoliczności niesporne)

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2007 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo małżonków S. przeciwko Stowarzyszeniu (...) położonej w W. przy ul. (...) o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, zaś apelacja powodów od powyższego rozstrzygnięcia została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 sierpnia 2008 r.

w sprawie I ACa 1378/07. W uzasadnieniu swego orzeczenia Sąd Apelacyjny w Warszawie zaznaczył, iż przeniesienie wierzitelności z umowy przedwstępnej bez zgody kontrahenta jest niedopuszczalne, co skutkuje nieważnością umowy sprzedaży w celu zamiany zawartej w dniu 10 listopada 1999 r. pomiędzy J. W. (2) i J. W. (1) a G. S. i A. S..

Wobec przesądzenia przez sądy obu instancji, że małżonkowie S. zajmowali sporny lokal bez tytułu prawnego, w dniu 8 lipca 2009 r. Stowarzyszenie (...) położonej w W. przy ul. (...) wystąpiło przeciwko G. S. i A. S. z powództwem o eksmisję.

W toku procesu o eksmisję pozwani G. S. i A. S. przedstawili protokół przekazania lokalu mieszkalnego sporządzony w dniu 20 listopada 2009 r. przez powodów J. W. (2) i J. W. (1) wspólnie z G. S. i A. S., z którego wynika, że wobec nieważności umowy sprzedaży w celu zamiany zawartej między stronami w dniu 10 listopada 1999 r., małżonkowie S. dokonują zwrotu na rzecz małżonków W. lokalu mieszkalnego oznaczonego dawniej nr (...), a obecnie nr (...), (...) położonego w W. przy ul. (...). (protokół z przekazania lokalu mieszkalnego k. 37)

W związku z przedstawieniem protokołu z przekazania lokalu objętego żądaniem pozwu małżonkom W., Stowarzyszenie (...) położonej w W. przy ul. (...) cofnęło powództwo skierowane przeciwko G. S. i A. S. o opróżnienie spornego lokalu, w konsekwencji czego postanowieniem z dnia 27 stycznia 2010 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie umorzył postępowanie w sprawie.

W grudniu 2009 r. Prezes Stowarzyszenia (...) przy ul. (...) w W., w porozumieniu z Zarządem, zlecił wymianę zamków w drzwiach wejściowych od korytarza prowadzącego do dwóch połączonych lokali oznaczonych nr (...), (...) położonych w budynku przy ul. (...) w W.. Kluczami do nowych zamków dysponowało wyłącznie pozwane Stowarzyszenie oraz współwłaściciel lokalu M. W. i jego żona. Na drzwiach wejściowych wywieszono kartkę z informacją skierowaną do małżonków S., aby skontaktowali się z administratorem nieruchomości.

W dniu 22 marca 2010 r. powód J. W. (1) wspólnie z małżonką G. i A. S. usiłowali wejść do spornego lokalu mieszkalnego nr (...), (...), jednakże klucze do lokalu, którymi dysponowali nie pasowały do nowych zamków zamontowanych w drzwiach przez właściciela nieruchomości. Powód wezwał wówczas na interwencję patrol Policji, jednakże po wstępnej rozmowie ze współwłaścicielem lokalu - M. W. przybyły na miejsce dzielnicowy odstąpił od czynności służbowych. Powodowi nie udało się wówczas dostać do wnętrza lokalu.

Od grudnia 2009 r. powodowie zaczęli ponownie opłacać czynsz najmu za korzystanie ze spornego lokalu mieszkalnego, jednakże właściciel nieruchomości - pozwane Stowarzyszenie (...) zwracało uiszczone sumy na rachunek bankowy powodów argumentując, że powodom nie przysługuje tytuł prawny do lokalu.

W dniu 24 marca 2010 r. powodowie wystąpili do Sądu Rejonowego dla Warszawy -Śródmieścia w Warszawie z wnioskiem o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego świadczenia z tytułu czynszu najmu za część lokalu nr (...) (...) położonego w W. przy ul. (...) argumentując, że wynajmujący lokal - Stowarzyszenia (...) przy ul. (...) w W. odmawia przyjmowania czynszu najmów od powodów twierdząc, iż powodom nie przysługuje tytuł prawny do lokalu.

Po opuszczeniu przez powodów w 1999 r. spornego lokalu nr (...), (...) położonego w W. przy ul. (...), powodowie nigdy nie zamieszkali ponownie w spornym mieszkaniu. W okresie pomiędzy 1999 r. a 2009 r. powodowie nie byli również widywani na terenie posesji przy ul. (...) w W..

Od 1999 r. do chwili obecnej powodowie zamieszkują w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W..

Sąd Rejonowy oddalając powództwo zważył, iż zgodnie z art. 344 § 1 k.c. przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń, zatem z ochrony posesoryjnej może skorzystać posiadacz niezależnie od kwalifikacji jego posiadania, a więc nawet będący w złej wierze.

Legitymacja czynna do wytoczenia powództwa posesoryjnego przysługuje tylko posiadaczowi rzeczy, zarówno samoistnemu, jak i zależnemu. Jeżeli po zaistniałym naruszeniu posiadania nastąpiło jego zbycie przez inną osobę, roszczenie posesoryjne przysługuje nabywcy jako aktualnemu posiadaczowi, przy zachowaniu rocznego terminu zawitego, licząc od momentu naruszenia posiadania. Posiadanie jest zatem stanem faktycznym. W sprawach o naruszenie posiadania kognicja sądu jest ograniczona do badania jedynie ostatniego spokojnego stanu posiadania i faktu jego naruszenia. Sąd nie rozpoznaje przy tym samego prawa ani dobrej wiary pozwanego, (art. 478 k.p.c.)

Przeniesienie posiadania uznaje się za czynność faktyczną z pewnymi elementami czynności prawnej. Wyklucza to ocenę przeniesienia posiadania przez pryzmat przepisów odnoszących się do wad oświadczeń woli, w tym pozorności, o co wnosilo pozwane Stowarzyszenie (...) przy ul. (...) w W.. Art. 83 k.c. znajduje bowiem zastosowanie wyłącznie do oceny czynności prawnych.

W procesie posesoryjnym na to powódzie spoczywa ciężar wykazania dwóch przesłanek warunkujących udzielenie ochrony posesoryjnej, a mianowicie: faktu spokojnego posiadania rzeczy oraz jego naruszenia. W niniejszej sprawie powodowie nie wykazali istnienia pierwszej przesłanki. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie jest bowiem wystarczający do ustalenia, że w dniu 20 listopada 2009 r. (lub chociażby w późniejszej dacie -15 grudnia 2009 r.) miało miejsce przekazanie powodom posiadania spornej część lokalu mieszkalnego nr (...)(...)położonego w kamienicy przy ul. (...) w W.. Z ustaleń faktycznych wynika, iż ostatnie spokojne posiadanie należało do A. i G. S., zaś powodowie po zawarciu umowy sprzedaży w celu zamiany (10 listopada 1999r.), opuścili przedmiotowy lokal o nie wykazali aby później kiedykolwiek ponownie objęli go w posiadanie. Oznacza to, że powodom nie przysługuje legitymacja do wytoczenia przedmiotowego powództwa co skutkowało jego oddaleniem.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. odwołując się do zasady odpowiedzialności za wynik procesu.

Od powyższego wyroku apelację wniósł powód J. W. (1), zaskarżając orzeczenie w całości apelujący wnieśli o jego zmianę i wydanie orzeczenia, co istoty sprawy, uwzględniającego powództwo w całości, ewentualnie w razie uznania, że sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy lub wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanych kosztów sądowych za obydwie instancje w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

Wyrokowi zarzucił: mające wpływ na wynik sprawy naruszenie przepisów postępowania:

1) art. 233 §1 k.p.c., poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego, prowadzącą do przyjęcia, że w toku postępowania powodowie nie sprostali ciężarowi udowodnienia, że weszli w posiadanie spornego lokalu, 2) art. 233 § 1 k.p.c. przez zaniechanie wszechstronnego rozważenia całości zebranego materiału w sprawie, prowadzące do wadliwego ustalenia, że fakt objęcia posiadania przez Powodów lokalu nie wynika z żadnych dowodów przeprowadzonych w sprawie za wyjątkiem protokołu z dnia 20 listopada 2009 r., a także: 3) dokonanie ustaleń sprzecznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, polegające na nieuznaniu, że powodowie objęli i wykonywali posiadanie spornego lokalu, pomimo przedstawionych w toku postępowania dowodów bezpośrednio o tym świadczących oraz pomimo okoliczności, że pozostałe dowody przedstawione w sprawie nie zaprzeczyły objęciu i wykonywaniu posiadania przez powodów, 4) bezzasadne pominięcie części; zeznań świadka I. W., we fragmentach potwierdzających fakt posiadania lokalu przez powodów, co stanowi naruszenie art. 233 k.p.c., nakazującego rozstrzygnięcie sprawy na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, co oznacza niedopuszczalność oparcia się na jedynie na fragmentach zeznań świadka, ponieważ całość tych zeznań stanowi element „materiału zebranego w sprawie”, 5) zaniechanie podania uzasadnienia pominięcia wyżej omówionych fragmentów zeznań świadka w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, co stanowi wyraz naruszenia art. 328 §2 k.p.c., które uniemożliwia sprawdzenie w toku instancji prawidłowości doboru oraz zastosowania kryteriów oceny tych zeznań, 6) naruszenie przepisów postępowania, art. 233 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów polegającą na: dokonaniu sprzecznej z doświadczeniem życiowym ocenie wiarygodności protokołu przekazania lokalu z dnia 20 listopada 2009 r., bezkrytycznym uznaniu działań i wyjaśnień pozwanych za wystarczające do zakwestionowania

objęcia przez powoda w posiadanie spornego lokalu, podczas gdy zeznania te powinny być oceniane w świetle faktu, że pozwani są zainteresowani korzystnym dla siebie wynikiem procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu.

Sąd II instancji przyjął za własne poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne stwierdzając, że znajdują umocowanie w prawidłowo ocenionym materiale dowodowym, jak również podzielił w całej rozciągłości wnioski sądu meriti, jako wywiedzione z tych ustaleń w sposób logiczny, przy prawidłowym uwzględnieniu porządku prawnego.

Wbrew twierdzeniom apelacji za bezpodstawne należało uznać zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., albowiem zdaniem sądu II instancji ocena materiału dowodowego została przez Sąd Rejonowy przeprowadzona w sposób wnikliwy, niewątpliwie bez przekroczenia granic zakreślonych treścią powyżej powołanej normy prawnej, a w związku z tym, wbrew twierdzeniom skarżącemu nie doszło do naruszenia tego przepisu.

Zważyć trzeba, że apelujący formułując zarzuty naruszenia przez Sąd Rejonowy normy prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. we wskazanych aspektach, dąży do podważenia dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń dotyczących nie wykazania przez powodów, co w istocie miało miejsce, że ponownie po upływie lat, stali się posiadaczami przedmiotowego lokalu mieszkalnego. W ocenie Sądu II instancji skarżący bezzasadnie zarzuca naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z treścią powołanego przepisu, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Powyższy przepis przyznaje sądowi swobodę w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy może być uznany za usprawiedliwiony, jeżeli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki bądź z doświadczeniem życiowym, którego nie sposób stwierdzić w sprawie. Sąd Rejonowy poddając szczegółowej ocenie zarówno zeznania stron, jak również zeznania świadków, wyprowadził z nich prawidłowe wnioski.

Ciężar dowodu, wykazania okoliczności istotnej dla bytu powództwa o przywrócenie naruszonego posiadania spoczywał na powodach zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. Wbrew apelacji, strona czynna procesu nie wykazała, iż powodowie ponownie, po dokonaniu faktycznej zamiany mieszkań, weszli w posiadanie lokalu, który miała w swojej gestii G. S.. Wręcz odmienny wniosek trzeba poczynić już choćby na podstawie zeznań powołanej G. S., która przyznała, że powodowie mieszkają w jej lokalu przy ul. (...) od 1999 r., nadal. Okoliczność, że wydała im klucze do lokalu w którym uprzednio zamieszkiwali i którego proces dotyczy, a także złożenie w nim rzeczy, przy jednoczesnym zamieszkiwaniu w innym lokalu i wobec faktu, że w spornym mieszkaniu małżonkowie S. również mają swoje rzeczy, bynajmniej nie stanowi o wykazaniu przez powodów, że ponownie uzyskali posiadanie przedmiotowego lokalu mieszkalnego. Żadna faktyczna okoliczność z wykazanych w sprawie, nie uzasadnia postawienia wniosku ferowanego, niezasadnie, we wniesionym środku zaskarżenia.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym z zeznań świadka I. W., bezsprzecznie wynika, że powodowie podjęli starania faktycznego uzyskania posiadania lokalu opisanego w pozwie, ale bezskutecznie, zatem skoro takowego nie mieli, zasadnie wywiódł Sąd I instancji o braku przesłanki uzasadniającej powództwo o przywrócenie naruszonego posiadania. Bynajmniej z zeznań powyżej powołanego świadka nie sposób wywieść, iż powodowie ponownie stali się posiadaczami przedmiotowego lokalu mieszkalnego, świadek ta zeznała, że powodowie nie mieszkają przy ul. (...), wyprowadzili się, ponownie chcieli tam zamieszkać ale nie udało im się. Te okoliczności w ocenie Sądu II instancji świadczą o prawidłowej ocenie i zasadnym wniosku w kwestionowanym aspekcie posiadania, dokonanych przez Sąd Rejonowy. W dalszej części zeznań świadek podnosi, że powodowie i p. S. zostawili w spornym lokalu swoje rzeczy, a wcześniej powodowie wchodzili tam bez problemu, według świadka powodowie mieli zamiar tam zamieszkać. Nawet incydentalna wizyta w lokalu przy ul. (...) nie świadczy, że powodowie objęli w posiadanie tenże lokal. Wręcz odmienny wniosek należy przyjąć z faktu, że apelujący nadal mieszkają przy ul. (...), a jeśli incydentalnie weszli do lokalu przy ul. (...) to w towarzystwie p. S., co jest znamienne z uwagi na fakt, że to na jej rzecz dokonali faktycznej zamiany lokali wyzbywając się posiadania spornego mieszkania. Nawet złożenie tam rzeczy przez obie strony, nieskutecznej prawnie umowy zamiany, w sytuacji gdy świadek S. wykorzystywała ten lokal

jako biuro, nie stanowi jednoznacznej przesłanki o przeniesieniu posiadania na rzecz powodów i objęciu przez nich przedmiotowego lokalu mieszkalnego. Sporządzenie protokołu przekazania lokalu jest niewątpliwe, jednak dla bytu powództwa wywiedzionego w sprawie było wykazanie czy poza oświadczeniami złożonymi w tym dokumencie, doszło jego wykonania, a zatem do faktycznej czynności objęcia przez powodów spornego lokalu, co nie zostało udowodnione w procesie. Wyjaśnienia pozwanych w istocie nie były korzystne dla powodów, strony te zeznały, że w świetle wiedzy przez nie posiadanej powodowie nie stali się posiadaczami lokalu. Ta okoliczność znalazła potwierdzenie w materiale dowodowym sprawy oraz prawidłowo poczynionych ustaleniach faktycznych opartych o swobodną, nie zaś dowolną, ocenę materiału dowodowego sprawy w jego pełnej, nie zaś wyrywkowej materii.

Za oczywiście bezzasadny Sąd II instancji uznał zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. W judykaturze przeważa pogląd, w myśl którego strona może powołać się na zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia i zarzut taki można ocenić jako zasadny, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wskazanych w art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 1999 r., III CKN 460/98, oraz z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07,). Ponadto zarzut naruszenia powyższego przepisu, byłby skuteczny tylko wtedy, gdyby skarżący wykazali, że wadliwości uzasadnienia miały wpływ na wynik sprawy, czego nie sposób stwierdzić. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1997 r., I PKN 97/97). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie wymagane przez ustawodawcę elementy. W oparciu o jego treść Sąd Okręgowy mógł przeprowadzić kontrolę instancyjną i dlatego brak było podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekając o kosztach procesu za drugą instancję według zasady z art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zgodnie z którą strona przegrywająca proces zobowiązana jest do zwrotu kosztów przeciwnikowi. Zasądzoną kwotę stanowi 78 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej, na podstawie § 7 pkt 4 w zw. z § 12. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.